

## Tekst 9a

Fra: **Søren Kierkegaard: To taler ved Altergangen om Fredagen**, 1964, s. 27 f.

Dog lad mig blot udtale Dette, hvad der paa en Maade er mit Liv, mig mit Livs Indhold, dets Fylde, dets Lykke, dets Fred og Tilfredshed - Dette eller denne Livs-Anskuelse, der er Menneskeligheds og Menneske-Liighedens Tanke: christeligt er ethvert Menneske (den Enkelte), ubetinget ethvert Menneske, endnu en Gang, ubetinget ethvert Menneske Gud lige nær; og hvorledes nær og lige nær? elsket af ham. Altsaa Liigheden er der, den uendelige mellem Menneske og Menneske. Er der nogen Forskjel, o, denne Forskjel, hvis den er, den er som Fredsommeligheden selv; uforstyrret forstyrrer den ikke i fjerneste Maade Liigheden, Forskjellen er: at Een betænker, at han er elsket, maaskee Dag ud og Dag ind, maaske i 70 Aar Dag ud og Dag ind, maaskee kun med een Længsel, efter Evigheden, for ret at kunne tage fat og fare fort, sysler med denne salige Beskjeftigelse, at betænke, at han - ak, og ikke for sin Dyds Skyld! - er elsket; en Anden tænker maaskee ikke paa, at han er elsket, maaskee gaaer Aar efter Aar, Dag efter Dag, og han tænker ikke paa, at han er elsket, eller han er maaskee glad og taknemlig for at være elsket af sin Hustru, af sine Børn, af Venner, af Medlevende, men han tænker ikke paa, at han er elsket af Gud, eller han sukker maaskee over ikke at være elsket af Nogen, og han tænker ikke paa, at han er elsket af Gud. "Dog", saaledes maa den Første vel sige, "jeg er uskyldig, jeg kan jo ikke for, om en Anden overseer eller forsmaaer den Kjerlighed, der paa ham ødsles lige saa rigeligt som paa mig". Uendelige guddommelige Kjerlighed, som ingen Forskjel gjør! Ak - menneskelige Utalnemlighed! - dersom det saa var Liigheden mellem os Mennesker, i hvilken vi ganske ligne hinanden, at Ingen af os ret tænker paa, at han er elsket!